وجود شواهدی دال بر موانست اصحاب با معصومین

استاد: ایشان می‌گویند تو گفتی که حال موانسه با معصومین عادی است و روات به این صورت بوده‌اند. آیا اینطور هست یا نیست؟ از کسانی که در رجال کار کرده‌اند سؤال کنید. به گمانم شواهدی برای آن پیدا می‌کنید. حتی نقل‌ها ضعیف را ولو موضوع باشد، در کتب رجالی آورده‌اند. عباراتی را آورده‌اند که می‌رساند فضای تحدیث آنها فضایی بوده که در حال موانست بوده. حدیث صعصعة بن صوحان یادم آمد. صعصعه می‌گوید وقتی دور امیرالمؤمنین علیه‌السلام می‌نشستیم، اگر کسی می آمد نمی فهمید کدام یک از اینها امیرالمؤمنین است. گرد می‌نشستیم و گرم صحبت می‌کردیم. خیلی جالب است. می‌گوید صمیمی می‌نشستیم. درست مثل پنج رفیق. بعد می‌گوید از اول تا آخر بر فضای ما صمیمیت حاکم بود، ولی از اول تا آخر ابهت امیرالمؤمنین در دل ما بود. می‌گوید این صمیمت باعث نمی‌شد یک لحظه عظمت حضرت پایین بیاید. با اینکه می‌خندیدیم و می‌گفتیم اما آن ابهت بود. لذا در این گفت و گوها گاهی زوائد الکلام می‌آید. زوائد الکلامی که در فضای صمیمت علمی است. نه در فضای رقابت و اصطکاک و اراده. لذا ابوحنیفه که می‌خواست اراده بگیرد، حضرت به او گفتند ای نعمان. اما می‌دانند شیعیان خودشان در فضای صمیمیت یک چیزی گفت. حتی با حضرت شوخی می‌کردند. از اصحاب حضرت بود، شوخی می‌کرد و حضرت می‌خندیدند. باز هم این سر دراز دارد. بعداً به موارد برخورد می‌کنید و یاد این می‌افتید. می‌بینید که اینها دلالت بر نقص آنها نداشته. در ذهن من که ندارد.

شاگرد:...

استاد: نکته قشنگی است. اگر می‌خواست «احکمانه» بگوید به حضرت خطاب می‌کرد. می‌گفت به به، از باب تشکر این را به حضرت می‌گفت. می‌گفت به به احکمانه ایبن رسول الله! اما او می‌گوید به من اشاره کرد و این را به من گفت. این نکته قشنگی است.

والحمد لله رب العالمین

بازبینی #1
ایجاد شده 19 آوریل 2026 11:54:30 توسط ... .
به روزرسانی شده 19 آوریل 2026 11:55:44 توسط ... .